

süddamelikkõ sõbrusse sees ellanud, nenda tabhame ka eddespiddi õnaste issekeskis ellada. Ewa Pea langes Peetri kaenla peäle ja ei lausund sannagi. Pärast ütles temma: Võtta ennesete omma nouga aega; minna ollen üsna waene rahha polest, ja sinna rikkas; sest ei passi meie mitte ühte. Jätta mind teniaks tüdrukus seie, ja te sinna nenda kui sinno wannewad tahtwad. Jummal hoidko, et minno sü läbbi sinno wannematte nou saaks rikkutud. — Armas hing, ütles siis Peter, eks sa ei tea mitte, kui wägga armas sa ollid minno emma melest? Weel eile ta räkis süddamelikkult sinnu, ja iggatses, et saaksin sind jälle üllesteida. Temma ei tahha ei ühtegi kuulda isä noust. Ei, ei! sin seisame Jummal silmade ees, ja minna küssin tõsise melega, kas tahhad minno armsaks truiks naeseks jada? — Allandikkult ja täiest süddamest wastas Ewa: Jah Jummal nimel, kui muud ühtegi ei seisa se wasto. — Sel wiisil sai nende armastuse seädus kindlaks.

Agga mis nemmad nüüd weel issekeskis kõnnelesid, ei putu meise sin mitte; sest kes kalendri luggeiate hulgast ei peaks teädma, mis jut se õn, mis need teine teisega aiawad, kes praego peigmehheks ja prudiks on sanud?

Peter sai kermeste kui lind poos õ aial koio, sest südda olli mõmmusat wiisil kergitud. Panni immeks, kui näggi, et emma kambris weel tuld põlles. Agga kust sellele unni tulleks, kes kibbedat murret kandis süddames? Olli mehhe käest täieste teäda sanud, mis asja pärast isseärane Peter olli isäst wäljaläkitud sanud, ja se kipitas emma meelt. — Poeg astus järsko emma kambrise, wiskas ennast ümber temma kaela, wallas süddant emma süddamesse, ja räkis keif ülles, mis temma ja Ewa wahhel olli sündinud. Kui maggus jut otsas olli, said emma süddamelikkud õnnis- tamissed poia jäuks; ja siis aias emma tedda maggama. Emmale unni ei tulnud nüüd jälle rõmo pärast mitte wõdraks.